

Arrest

nr. 50 538 van 29 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. HERMANS, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 oktober 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 2 oktober 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 22 oktober 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 9 juni 2010.

1.3. Op 17 juni 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 17 juni 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en uw hele leven in de hoofdstad Kabul gewoond te hebben. U bent een Tadzjiek van etnische origine en had een tapijthandel in het centrum van de stad. In 1354 (1975) bent u gehuwd met A.(...) K.(...) (O.V. 6.500.333) en samen hebben jullie drie kinderen. Uw zoon A.(...) A.(...) K.(...) (O.V. 6.500.334) en uw dochter A.(...) M.(...) (O.V. 6.500.335) zijn met u en uw vrouw naar België meegekomen en hebben hier ook asiel gevraagd. Drie maanden voor jullie vertrek uit Afghanistan kreeg uw gezin problemen met T.(...) K.(...). Deze had uw dochter M.(...) opgemerkt en wenste met haar te trouwen. Enkele zussen van T.(...) K.(...) en één of twee andere vrouwen zijn twee of drie keer naar uw huis gekomen. Met uw vrouw praatten zij over een eventueel huwelijk. Omdat T.(...) K.(...) u onbekend was, bent u meer inlichtingen gaan inwinnen over deze persoon. Een collega winkelier vertelde u dat T.(...) K.(...) een beruchte crimineel is die zich onder meer bezig houdt met drugs- en ontvoeringszaken. Hij is een handlanger van de in Kabul zeer bekende maffiabaas K.(...). Gezien deze informatie besloot u dat een huwelijk tussen T.(...) K.(...) en uw dochter niet mogelijk was. M.(...) dreigde er bovendien mee zelfmoord te plegen indien zij zou worden uitgehuwelijkt aan deze oudere, al getrouwde, man. Na uw veto tegen het huwelijk zijn vier kompanen van T.(...) K.(...) u lelijk komen toetakelen. U diende naar een hospitaal te worden gebracht, waar u werd verzorgd. De volgende dag kon u terug naar huis. Uw oudste zoon Y.(...) is naar de politie gegaan en diende klacht in tegen deze mensen. Blijkbaar werd T.(...) K.(...) hiervan op de hoogte gebracht want enkele dagen later verdween Y.(...). U ging met een foto van uw zoon naar de politiepost vlakbij uw huis. Na drie dagen kregen jullie een telefoontje van handlangers van T.(...) K.(...). Ze zeiden u dat ze Y.(...) hadden ontvoerd. U bent een tweede keer naar de politie gegaan. De ontvoerders van uw zoon zijn dit te weten gekomen, hetgeen zou aantonen dat de politie samenwerkt met de criminelen die de stad onveilig maken. Van een winkelier kreeg u te horen dat gewapende mensen naar uw tapijtwinkel waren gekomen. U was op dat moment thuis. U heeft vervolgens besloten dat het beter was om met uw gezin naar het huis van H.(...) G.(...) M.(...), een andere winkelier, te gaan en zich daar tot uw vertrek te verschuilen. Een tweetal weken later hebben jullie dan met een smokkelaar het land verlaten. Jullie waren iets meer dan een maand onderweg, maar enig detail van de reisroute is jullie volledig onbekend. Op 02/10/2009 gingen jullie zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroegen jullie asiel aan. U verklaart de man te vrezen die uw dochter wil huwen. Ter staving van uw relaas legt u een attest van een hospitaal in Kabul voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw problemen met T.(...) K.(...) niet geloofwaardig heeft kunnen maken. Zo is het opvallend dat u over de persoon waarvoor u het land ontvluchtte weinig lijkt af te weten. Als het Commissariaat-generaal vraagt naar de etnie van die persoon, stelt u te denken dat hij een Tadzjiek is (CGVS, p.9). Dat u hieromtrent geen zekerheid kan bieden, is opmerkelijk daar de etnische origine van een huwelijkskandidaat in een Afghaanse context een belangrijk gegeven is. U zegt voorts dat hij van het noorden van Afghanistan afkomstig is maar u heeft geen idee van welke provincie T.(...) K.(...) is (CGVS, p.9). Verder zegt u te weten dat T.(...) K.(...) al getrouwd is en drie kinderen heeft. Echter, of uw dochter zijn tweede, derde of misschien wel vierde vrouw zou worden, is u dan weer onbekend (CGVS, p.7). U beweert voorts dat T.(...) K.(...) in Karte Se woont. Waar in die wijk hij zou wonen, weet u niet en bijgevolg kan u ook niet inschatten hoever hij van uw huis woont. Het is overigens opmerkelijk dat uw vrouw stelt dat deze crimineel niet in Karte Se maar in jullie eigen wijk Karte Char woont, meer bepaald op een kilometer afstand (CGVS, p.5). Uit jullie verklaringen is gebleken dat de familie van T.(...) K.(...) meermaals bij jullie op bezoek is gekomen. Het verbaast dan ook dat jullie op dit soort vragen geen of slechts een onduidelijk antwoord geven.

Voorts is het zeer merkwaardig dat u bijzonder weinig weet over de activiteiten van deze persoon, die aan de basis van jullie vertrek uit Afghanistan zou hebben gelegen. U zegt dat deze man bekend is in Karte Se en Karte Char, waar u zou hebben gewoond. Sedert tien of twaalf jaar zou hij in uw wijk aan het hoofd staan van een bende criminelen (CGVS, p.5). Als dit inderdaad zo is, mag het verbazen dat niemand uit uw gezin tot enkele maanden voor jullie vertrek uit het land ooit van deze T.(...) K.(...) hoorde. U argumenteert dat u altijd met uw winkel bezig was (CGVS, p.5), wat geen afdoende verklaring blijkt. Gevraagd naar meer informatie over de criminele activiteiten van T.(...) K.(...), herhaalt u louter dat hij met drugshandel en ontvoeringen bezig was (CGVS, p.6). U zegt dat deze man door de overheid beschermd wordt maar u kan niet verduidelijken waarom de autoriteiten hem de hand boven het hoofd zouden houden (CGVS, p.6). Als het Commissariaat-generaal u vraagt of het verleden van T.(...) K.(...) daar voor iets tussen zit, blijkt dat u helemaal geen idee heeft waar deze persoon zich voordien mee bezig hield. Zo weet u niet of hij ooit vocht bij de één of andere groepering van mujahedin

(CGVS, p.6) en evenmin kan u zeggen wat hij deed ten tijde van het Talibanregime (CGVS, p.9). Als u beweert dat deze man banden heeft met de overheid en door zijn activiteiten voor maffiabaas R.(...) K.(...) beschermd wordt door mensen als F.(...), moet u minstens in staat zijn dit enigszins te verduidelijken indien u uw beweringen geloofwaardig wenst te maken.

Bovendien blijkt uit info die op het Commissariaat-generaal aanwezig is dat de handlangers van K.(...) niet straffeloos blijven opereren, zoals u zelf beweert. Een artikel van 19/02/2010 beschrijft hoe vijf ontvoerders, waaronder ene M.(...) die onder het bevel stond van K.(...), werden gearresteerd. K.(...) zelf zou niet langer in Afghanistan verblijven. Het is verder niet geloofwaardig dat u er niet alles aan zou hebben gedaan om meer informatie over T.(...) K.(...) te verkrijgen. Eén keer, nog voor de ontvoering van uw zoon, zou u één man hebben aangesproken die u vage informatie over deze crimineel gaf. Als uw zoon werkelijk zou zijn ontvoerd door T.(...) K.(...), zou u ongetwijfeld meer inspanningen hebben gedaan om informatie over deze in uw wijk bekende man te bekomen. Het is niet geloofwaardig dat u zo weinig weet over de man die uw leven een dramatische wending zou hebben gegeven.

Voorts kan worden vastgesteld dat uw asielrelaas op diverse cruciale punten vaag en zelfs tegenstrijdig met dat van uw vrouw is gebleken. Zo is het u volledig onduidelijk hoe T.(...) K.(...) uw dochter zou kennen. Uw dochter zegt hierover dat zij er ook het raden naar heeft en dat ze de man zelf nooit heeft ontmoet. U meent achtereenvolgens dat hij M.(...) op straat opmerkte of ontmoette tijdens een cursus of op een huwelijk (CGVS, p.5). Ook op dergelijke vraag zou, na de bezoeken van de familie van T.(...) K.(...), een antwoord mogen worden verwacht. Echter, wat die bezoeken betreft dient te worden opgemerkt dat u helemaal niet weet wie die mensen waren die zijn langsgesproken. U stelt dat het telkens dezelfde drie of vier dames waren die naar jullie huis kwamen (CGVS, p.6). Dat u niet weet of zij met drie of met vier waren, is een merkwaardige vaststelling. Dat u niet weet dat ook de moeder van T.(...) K.(...) tot dit gezelschap zou hebben behoord (CGVS, p.6), zoals uw vrouw liet noteren (CGVS, p.4), is dat eveneens. Verder dient te worden gewezen op een tegenstrijdigheid die uw geloofwaardigheid verder ondermijnt. Daar waar uzelf verklaarde dat deze vrouwen twee of drie keer (ook hierover was u onduidelijk) naar jullie huis zijn gekomen (CGVS, p.6), stelt uw vrouw dat zij deze dames zes of zelfs zeven keer thuis ontvangen heeft (CGVS, p.4).

Tot slot blijken uw verklaringen over uw contacten met de ontvoerders van uw zoon eveneens weinig consistent. Als het Commissariaat-generaal u vraagt hoeveel telefoontjes u kreeg van de kidnappers, stelt u eerst dat u drie of vier keer door hen werd opgebeld. Als u vervolgens naar de inhoud en de timing van die gesprekken wordt gevraagd, blijkt dat u na die ontvoering maar twee keer zou zijn gecontacteerd (CGVS, p.8). Dergelijke zaken tonen aan dat aan uw relaas geen geloof mag worden gehecht.

Dat de twijfels bij uw relaas gegrond zijn, blijkt eens te meer wanneer u en uw gezinsleden worden uitgenodigd jullie reisweg naar België te beschrijven. Niemand van uw gezin wenst hierop in te gaan. Dat u geen idee heeft met welk buurland van Afghanistan jullie de grens overstaken en door welke landen jullie de daaropvolgende maand gereisd hebben, bevestigt het bedrieglijke karakter van u asielrelaas. Gezien bovenstaande vaststellingen kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Afgaan toegekend.

Hoewel de veiligheidssituatie anno 2009 globaal is verslechterd, blijft de specifieke veiligheidssituatie toch regionaal sterk verschillend. Dit regionale onderscheid en de eraan gekoppelde toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghanen uit onveilige gebieden was voorheen gebaseerd op uitgebreide CEDOCA research en op het UNHCR-advies ("Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection") van 6 oktober 2008.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie werd het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 in rekening genomen. Hoewel UNHCR zich niet meer in staat acht om een accurate Security Update vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. Het rapport maakt verder ook melding van een uitbreiding van de gebieden die getroffen worden door het gewapend conflict, maar nergens wordt een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afgaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. Het UNHCR stelt daarentegen dat de aanvragen door Afgaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen

die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst.

Een analyse van de beschikbare geraadpleegde bronnen en literatuur wijst nog steeds op duidelijke regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Het CGVS is zich bewust van het feit dat het conflict zich heeft uitgebreid, maar stelt vast dat verscheidene gezaghebbende bronnen het zwaartepunt van het conflict in het zuiden, het zuidoosten en bepaalde gebieden in het oosten blijven leggen. In deze gebieden vinden de meeste acties en gevechtshandelingen van antiregeringselementen en de Afghaanse en internationale troepen plaats. Uit de analyse blijkt dat in bepaalde regio's in Afghanistan er permanente Taliban-aanwezigheid is, er aanhoudende gevechtshandelingen zijn en er ook burgerslachtoffers vallen. In deze regio's kan worden gesteld dat burgers er een reëel risico lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. In principe wordt bijgevolg aan Afghaanse asielzoekers die uit deze regio's afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

U verklaarde van de hoofdstad Kabul afkomstig te zijn. U bent er geboren en zou er tot de tweede helft van 2009 hebben gewoond. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit research van CEDOCA blijkt dat er door de grote internationale aanwezigheid in Kabul voldoende verslaggeving over de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul bestaat en dat de veiligheidssituatie niet significant is gewijzigd sinds het UNHCR advies van oktober 2008 (zie bijgevoegd antwoorddocument "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 19 november 2009). U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In de hoofdstad Kabul worden aanvallen uitgevoerd door de Taliban, doch in de hoofdstad KABUL wordt geen "open combat" gevoerd. De incidenten in de hoofdstad nemen de vorm aan van zelfmoordaanslagen en aanvallen op high profile doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd en nemen ook de vorm aan van zelfmoordaanslagen en bembommen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd. Ook is het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend en gelokaliseerd en is de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt.

Verscheidene bronnen liëren een belangrijk deel van de toename van het geweld aan de presidentsverkiezingen. Hoewel er in die specifieke context in aanloop naar de verkiezingen aanslagen werden gepleegd waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen; is heden het risico voor Afghaanse burgers niet significant toegenomen. De gewone Afghaanse burgers werden bij deze gelokaliseerde aanslagen niet geviséerd.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Ter staving van uw asielrelaas legde u slechts een document voor dat door het Ibne Sina hospitaal in Kabul zou zijn afgeleverd. Dit attest, opgemaakt op 15/12/1388 (komt overeen met 06/03/2010, toen u al geruime tijd in België was), moet aantonen dat u na de beweerdde mishandelingen op 18/05/1388 (09/08/2009) in het hospitaal diende te worden verzorgd. Dergelijk document kan uw asielrelaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door hem ingediende asielaanvraag, waaruit duidelijk blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging had in de zin van de Conventie van Genève, terwijl de formele en de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 97 van de Grondwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende

motivering van een dergelijke beslissing vereisen. Verzoeker stelt niet akkoord te kunnen gaan met het feit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn asielaanvraag afwijst op basis van beweerde incoherenties en omissies omtrent bepaalde feiten (of een andere reden) die de geloofwaardigheid van zijn verhaal in het gedrang zouden brengen. Verzoeker meent dat uit zijn verklaringen duidelijk is gebleken, minstens voldoende ernstig is naar voor gekomen, dat hij voldoende redenen had en heeft om minstens te vermoeden dat zijn leven en/of vrijheid in gevaar is in het land van herkomst. Hij wijst erop dat vervolging niet noodzakelijk hoeft te betekenen dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert of steunt, doch het ook kan verwijzen naar de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden. Verzoeker stelt verder dat de weergave van de feiten door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erg beknopt en sec is, met weglating van belangrijke details en hij benadrukt dat hij in zijn voorgaande interviews telkens veel informatie heeft verstrekt en elke vraag gedetailleerd heeft trachten te beantwoorden. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met zijn tendentieuze weergave van de feiten zijn onwil toont om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin verzoeker zich bevond. Hij vraagt zich dan ook af in welke mate er sprake kan zijn van een degelijk onderzoek ten gronde, als men er zelfs niet in slaagt om een correcte weergave van de feiten te geven. Voorts is de bestreden beslissing naar het oordeel van verzoeker uiterst onduidelijk en zeer karig wat haar motivering betreft. Tot slot onderneemt verzoeker een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 33 van de Conventie van Genève met betrekking tot de status van vluchteling van 8 (lees: 28) juli 1951, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing hem de facto verplicht naar Afghanistan terug te keren terwijl voormeld artikel aan de verdragsluitende partijen verbiedt een vluchteling uit te wijzen of terug te drijven op welke manier dan ook naar de grens van het land waar zijn leven of vrijheid zou zijn bedreigd omwille van zijn ras, zijn religie, zijn nationaliteit, zijn behoren tot een bepaalde sociale groep of omwille van zijn politieke overtuiging. Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal aldus de verplichting heeft na te gaan of er in casu sprake was van bedreiging van het leven en de vrijheid van verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker is van oordeel dat uit de feitelijke gegevens blijkt dat deze verplichting niet op bevredigende wijze werd nageleefd. Hij meent dat er in zijn hoofde nochtans een reëel risico bestaat: naar Kabul kan hij onmogelijk terugkeren gezien hij er met grote zekerheid het slachtoffer zal worden van de wraak van T. K.. Verzoeker stelt tot op heden bevreesd te zijn om terug te keren, wat begrijpelijk is gelet op de zeer regelmatige berichten omtrent geweld en terreur, waardoor tot op heden slachtoffers vallen. Hij wijst in dit verband op het reisadvies gegeven door het Ministerie van Buitenlandse Zaken, waaruit blijkt dat de lokale autoriteiten grote capaciteitsproblemen ondervinden waardoor hun dienstverlening ontoereikend kan zijn, buitenlandse troepen een te beperkt mandaat hebben zodat men niet kan rekenen op hun bijstand, de veiligheidssituatie in Afghanistan onzeker blijft, het er uiterst onveilig is, er een hoog risico geldt voor aanslagen, ontvoering en banditisme en terreuraanslagen er schering en in slag zijn. Verzoeker verwijst verder naar een aantal internationale rapporten van mensenrechtenorganisaties waaruit overduidelijk blijkt dat, als gevolg van de aanhoudende problemen in het land, ondertussen reeds een deel van de etnische minderheden noodgedwongen het land zijn ontvlucht. Gelet op deze situatie is het volgens verzoeker geenszins aangewezen hem terug te sturen naar zijn geboorteland en is zijn vrees voor een terugkeer gerechtvaardigd zodat hij zich terecht vluchteling verklaarde.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2, 3 en 5 lid 1 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 ter vrijwaring van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoeker aan dat hij zal worden onderworpen aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens. Hij verwijst opnieuw naar zijn feitenrelaas en stelt dat hij bij een terugkeer – afgezien van het gevaar dat in Afghanistan nog steeds bestaat – onmiskenbaar een probleem zal hebben met T.K..

2.4. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van het redelijkheidsbeginsel, betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing zomaar zonder enig aangetoond verder en nuttig onderzoek besluit tot de weigering van erkenning van het statuut van vluchteling, om reden van gebrek aan bewijs en 'overtuiging' zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen. Volgens verzoeker werd zijn aanvraag zomaar verworpen om reden dat zijn verhaal weinig overtuigend is en hij geen gegronde vrees zou kunnen aantonen. Verzoeker meent dat indien er een zorgvuldig onderzoek was voorafgegaan aan de bestreden beslissing, dan nooit tot de weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling zou zijn besloten. Hij benadrukt dat er wel degelijk een politiek aspect gelegen is in de problematiek die hem treft en stelt de indruk te hebben dat het Commissariaat-generaal

voor de vluchtelingen en de staatlozen de zaken lijkt te willen manipuleren door doelbewust enkel die informatie te gebruiken die haar het best uitkomt zodat men zich de vraag kan stellen in hoeverre de behandeling van een asiëldossier nog correct, objectief en rechtvaardig kan zijn.

2.5. In een viijde middel, aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut, voert verzoeker opnieuw de schending aan van het recht op verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing. Hij verwijst opnieuw naar het reisadvies dat hij aanhaalde in zijn tweede middel en waaruit blijkt dat de situatie in geheel Afghanistan zeer onveilig is en het geenszins aangewezen is om er iemand naartoe te sturen. Wat men aan zijn eigen bevolking afraadt kan men onmogelijk opleggen aan iemand van een andere origine.

2.6. In eerste instantie wijst de Raad erop dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging, behoudens andersluidend voorschrift, enkel van toepassing in tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615).

2.7. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) hij geen zekerheid kan bieden over de etnie van T.K., de persoon die aan de basis van zijn vertrek uit Afghanistan zou hebben gelegen, hetgeen opmerkelijk is daar de etnische origine van een huwelijkskandidaat in de Afghaanse context een belangrijk gegeven is, hij tevens geen idee heeft van welke provincie T.K. is, het hem onbekend is of zijn dochter zijn tweede, derde of misschien wel vierde vrouw zou worden en hij beweert dat T.K. in de wijk Karte Se woont terwijl deze crimineel volgens verzoekers echtgenote in hun eigen wijk Karte Char woont, op een kilometer afstand, (ii) hij bijzonder weinig weet over de activiteiten van T.K., zoals wordt toegelicht, (iii) uit de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat handlangers van K. niet straffeloos blijven opereren, zoals verzoeker beweert, (iv) het verder niet geloofwaardig is dat hij er niet alles aan zou hebben gedaan om meer informatie over T.K. te verkrijgen, (v) zijn asielrelaas op diverse punten vaag en tegenstrijdig met dat van zijn echtgenote is gebleken, zoals omstandig wordt uiteengezet, (vi) zijn verklaringen over zijn contacten met de ontvoerders van zijn zoon eveneens weinig consistent zijn, (vii) hij geen idee heeft met welk buurland van Afghanistan hij en zijn gezin de grens overstaken en door welke landen zij de daaropvolgende maand gereisd hebben, (viii) er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en (ix) het document dat door het Ibne Sina hospitaal in Kabul zou zijn afgeleverd zijn asielrelaas slechts kan staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 23 april 2010 (CG nr. 0917053), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de

beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het eerste middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Waar verzoeker nog verwijst naar artikel 97 van de Grondwet, dient de Raad te stellen dat dit grondwetsartikel, in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, geen normering inzake de motivering van bestuurshandelingen omvat, doch slechts vastlegt dat enkel Belgen minister kunnen worden. Dit onderdeel van het eerste middel is derhalve in casu niet dienstig.

2.8. In zoverre verzoeker aanvoert dat de weergave van de feiten door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erg beknopt en sec is, met weglating van belangrijke details, benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet verplicht is om een integrale weergave van de verklaringen van verzoeker in de bestreden beslissing op te nemen vermits deze zich in het administratief dossier bevinden en verzoeker die te allen tijde kan raadplegen. De Raad stelt verder vast dat de feitenweergave in verzoekers verzoekschrift nagenoeg volledig overeenstemt met de feitenweergave van de bestreden beslissing. De Raad stelt aldus vast dat het feitenrelaas van de bestreden beslissing alle voor het relaas van verzoeker relevante feiten uit het administratief dossier overneemt. Overigens wordt door verzoeker niet in het minst toegelicht welke belangrijke details niet in overweging zouden zijn genomen in de bestreden beslissing.

2.9. Na lezing van het administratief dossier concludeert de Raad dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève kan worden aangenomen. Zo stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat verzoekers relaas op een aantal cruciale punten geloofwaardigheid ontbeert.

Vooreerst acht de Raad het niet plausibel dat verzoeker niet meer concrete informatie kan verschaffen over de persoon die hem ertoe zou hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. In het verzoekschrift tracht verzoeker zijn beperkte kennis in dit verband te vergoelijken, stellende dat zodra hij hoorde wie de heer T.K. eigenlijk was en wat hij deed snel beslist was dat er geen andere informatie nodig was over deze heer. Verzoeker zou immers nooit zijn dochter uithuwelijken aan een persoon die betrokken is bij drugs en ontvoeringen. Verzoeker meent dat het dan ook logisch is dat hij niet op de hoogte is van details van het leven van T.K. zoals zijn woonplaats, hoeveel huwelijken hij reeds heeft afgesloten, hoeveel kinderen hij heeft en hij stelt dat hij onmogelijk op de hoogte kan zijn van alle details van alle gezinnen in de stad Kabul. Dergelijke uitleg kan bezwaarlijk ernstig worden genomen en vermag dan ook niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Er wordt immers geenszins van verzoeker verwacht dat hij op de hoogte is van alle details in het leven van alle gezinnen in Kabul. Er kan daarentegen wél redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker zich terdege informeert omtrent de persoon die met zijn dochter wilde huwen, zijn zoon zou hebben ontvoerd en uiteindelijk verantwoordelijk zou zijn voor verzoekers vlucht uit Afghanistan. Daar uit verzoekers verklaringen blijkt dat de familie van T.K. meermaals op bezoek is gekomen en met zijn echtgenote praatte over een eventueel huwelijk, acht de Raad het onbegrijpelijk dat verzoeker niet kan verduidelijken van welke etnische origine T.K. is, van welke provincie hij afkomstig is, hoeveel echtgenotes hij reeds heeft en waar hij precies woonachtig is. Omtrent dit laatste zijn de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote overigens niet eensluidend, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing. Zo verklaarde verzoeker dat T.K. in de wijk Karte Se woont (administratief dossier, stuk 5, p. 5), terwijl hij volgens verzoekers echtgenote in de wijk Karte Char, hun eigen wijk, woont (administratief dossier, stuk 6, p. 5). Het is de Raad niet duidelijk hoe verzoekers betoog in het verzoekschrift, te weten dat de wijken Karte Se en Karte Char naast elkaar liggen en gescheiden worden door een riviervallei van amper 15 meter breed, beiden onder een gemeente, een politiebureau en andere instellingen vallen, hij enkel wenste te benadrukken dat het twee aparte stadsdelen zijn, er tijdens het gehoor verwarring is ontstaan omtrent de term Shamal, wat noorden wil zeggen, en Shamali, wat een beperkt gebied is ten noorden van Kabul, deze onderlinge tegenstrijdigheid zou kunnen verklaren.

Daarenboven zijn de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote omtrent de bezoeken van de vrouwelijke familieleden van T.K. dermate vaag en weinig doorleefd dat hieraan verder niet het minste geloof kan worden gehecht, temeer verzoeker zelfs niet kan verduidelijken wie de vrouwen waren die om de hand van zijn dochter kwamen vragen: *“Wanneer kwam hij voor het eerst naar uw huis? Hij kwam niet zelf, hij stuurde drie of vier vrouwen. (...) En wie waren die dames? Ik denk zussen, en twee anderen, ik weet niet wie. Dat was het eerste bezoek, en na dat gesprek wou u info over die man inwinnen. Neen, ze zijn twee of drie keer gekomen. Dan is het normaal dat je iets meer wilt weten over de man die met je dochter wil huwen. (...) Twee of drie keer dezelfde vrouwen? Ja. Maar u weet niet wie*

ze zijn. De mannen vragen dat niet, wie die mensen zijn. Het is onder vrouwen. Wat is er dan na het tweede of derde bezoek gebeurd? We hebben dan de hand van dochter geweigerd. Mijn dochter dreigde er ook mee zelfmoord te plegen.” (administratief dossier, stuk 5, p. 6). Verzoekers echtgenote, verklaarde hieromtrent: “Hoe vaak zijn die vrouwen gekomen? Er waren drie vrouwen, moeder en twee zussen. Ze zijn een zestal keer gekomen op twee maanden tijd. Zei u na ieder bezoek aan uw man dat ze gekomen waren? Soms kwamen ze lang. Hij kon ze dan zien als hij van zijn werk kwam. Nadat we weigerden, hebben ze mijn man gefolterd. Wanneer hebben jullie geweigerd? Na het eerste bezoek al? Na drie of vier keer hebben we geweigerd. Dan hebben ze mijn man gefolterd. Wanneer kwamen ze dan een vijfde en zesde keer? Zes of zeven keer, ik weet het niet wanneer ze kwamen. Naar onze gewoonte, moest ik na drie of vier bezoeken ook neven en nichten uitnodigen. Hoeveel mensen nodigde u dan uit na drie of vier bezoeken? Het is onze gewoonte dat het meisje dat gevraagd wordt geen thee serveert, het waren gewoon twee meisjes van de familie. Uw man heeft die vrouwen nooit ontmoet. Mijn man heeft ze nooit gezien, ze droegen sjaals en burqa's. (...) Waarover praatte u met die vrouwen die naar uw huis kwamen? We praatten niet veel, ze waren bezig over het huwelijk tussen die man en mijn dochter. De eerste keer dat ze kwamen zaten ze daar gewoon. De tweede keer vroegen ze waarom ik niet vroeg waarom ze daar waren. Ze zeiden dat ze daar waren voor mijn dochter. En u mag dan geen vragen stellen over die man? Ik was niet geïnteresseerd, ik wou niet veel weten. Ik wou zelfs zijn foto niet zien. Waarom zou u niet geïnteresseerd zijn? De mensen die komen, vertegenwoordigen hun familie. Maar ze zagen er niet ok uit, mijn dochter wou ook verder studeren. Wanneer vertelde u dan dat jullie niet geïnteresseerd waren? Na twee of drie keer hebben we geweigerd. Mijn man vroeg wie die vreemden in het huis waren, we waren dus tegen het huwelijk. Mijn man wist ook niet van die persoon T.(...) K.(...), wie hij was. Na hoeveel bezoeken, na hoeveel tijd heeft uw man dan die info ingewonnen? Na drie of vier bezoeken weigerde ik het huwelijk, ik wou dat dochter zou verder studeren. Ze waren al vijf of zes keer geweest toen mijn man die info vroeg. Mijn dochter had goede resultaten gehaald, ze kon naar de univ van Jalalabad. (...) Heeft u gewacht om uw man in te lichten over het huwelijksaanzoek? De eerste keer zei ik dat er dames te gast waren. De tweede keer vroegen ze de hand van dochter. Dan heb ik man ingelicht. De derde en vierde keer hilde mijn dochter. Enig idee waarom uw man zolang wachtte om info te vragen over die man? Van bij het begon was ons antwoord nee, ze zeiden dan dat we maar info over hem moesten vragen.” (administratief dossier, stuk 6, p. 5-6). Niet alleen komt deze door verzoeker en zijn echtgenote geschetste manier van handelen de Raad als geheel onrealistisch over, bovendien blijkt uit het voorgaande dat de verklaringen van verzoeker en diens echtgenote allesbehalve coherent zijn. Immers, waar verzoeker stelt dat hij het huwelijksaanzoek heeft geweigerd nadat hij vernomen had dat T.K. een crimineel was (administratief dossier, stuk 5, p. 6) beweerde zijn echtgenote dat zij het huwelijk weigerde – na twee of drie dan wel na drie of vier bezoeken – omdat zij wilde dat haar dochter zou verder studeren en zou verzoeker pas later, na het vijfde of zesde bezoek, meer info hebben ingewonnen over de op dat ogenblik reeds afgewezen huwelijkskandidaat van zijn dochter (administratief dossier, stuk 6, p. 5). In het verzoekschrift poneert verzoeker dat het in de Afghaanse cultuur zo is dat wanneer een man een vrouw ten huwelijk wil vragen, de vrouwelijke familieleden van de man bij de vrouwelijke familieleden van de vrouw langsgaan. Hierbij mogen volgens verzoeker geen mannen aanwezig zijn. Pas als de familie van de vrouw denkt dat er misschien een huwelijk mogelijk is en als het meisje er klaar voor is, zijn mannen pas toegelaten, aldus verzoeker. Daar hijzelf niet aanwezig was bij de verschillende gesprekken met de familie van T.K., is het volgens verzoeker niet onlogisch dat zijn verklaringen niet overeenstemmen met deze van zijn echtgenote. De Raad stelt vast dat verzoeker met dit betoog niet verder komt dan het uiten van blote beweringen, die de Raad allesbehalve plausibel overkomen en die niet met het minste begin van bewijs worden gestaafd. Hoe dan ook kan verzoekers argumentatie geen verklaring bieden voor zijn flagrante onwetendheid omtrent de bezoeken van de familieleden van T.K.. Zelfs indien hij inderdaad niet bij deze gesprekken aanwezig zou zijn geweest kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij op de hoogte zou zijn van de identiteit van de personen die langskwamen, of de moeder van T.K. tot het gezelschap behoorde, met hoeveel en hoe vaak ze zijn langsgelaten. Tevens kan na de diverse bezoeken van de familie van T.K. worden verwacht dat verzoeker en zijn echtgenote zouden weten hoe T.K. hun dochter kent. De blote bewering in het verzoekschrift dat het niet de Afghaanse traditie is om dit te vragen aan de mensen die de hand van je dochter vragen en dit niet belangrijk is in de Afghaanse cultuur, doet geen afbreuk aan deze overweging.

2.10. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet het minste verweer voert tegen de overweging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het, zo T.K. inderdaad sedert tien of twaalf jaar in verzoekers wijk aan het hoofd zou staan van een bende criminelen, verbaast dat verzoeker noch iemand uit zijn gezin tot enkele maanden voor hun vertrek uit Afghanistan ooit van T.K. hoorde. Evenmin onderneemt hij enige poging om zijn bewering dat deze man door de overheid beschermd wordt enigszins te staven of te verduidelijken waarom de autoriteiten deze

man de hand boven het hoofd zouden houden. Voorts brengt verzoeker geen elementen aan ter weerlegging van de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en waaruit blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, handlangers van de bekende maffiabaas K. niet straffeloos blijven opereren en K. zelf niet meer in Afghanistan zou verblijven. Hij betwist evenmin de vaststellingen van de commissaris-generaal dat, zo zijn zoon werkelijk door T.K. zou zijn ontvoerd, hij ongetwijfeld meer inspanningen zou hebben gedaan om informatie over deze in zijn wijk bekende man te bekomen en zijn verklaringen over zijn contacten met de ontvoerders van zijn zoon bovendien weinig consistent zijn. Deze motieven blijven dan ook onverminderd gehandhaafd en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.11. Het voorgaande laat niet toe enig geloof te hechten aan de redenen waarom verzoeker zijn land van herkomst heeft verlaten. Zijn algehele geloofwaardigheid wordt bovendien verder ondermijnd door de vaststelling dat verzoeker en zijn gezin niet in staat blijken enig detail of bijzonderheid te geven met betrekking tot hun reisroute, hetgeen onaanvaardbaar is. Naast de identiteit vormt de reisweg immers een element in de asielprocedure. Ter verschoning van deze onwetendheid haalt verzoeker aan dat de reis steeds 's nachts plaatsvond en zij steeds met overdekte voertuigen werden vervoerd. Soms dienden zij zich wel te voet te verplaatsen maar dit was steeds in heel afgelegen gebieden, waar bijna geen leven te zien was en geen stad of dorp te herkennen was zodat het gezin totaal niet wist waar zij zich bevonden of waar ze heen gingen. Volgens verzoeker hebben de smokkelaars bovendien bijna niets gezegd zodat het onmogelijk was om de reisweg te achterhalen. Deze uitleg, die in wezen neerkomt op het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, kan evenwel niet overtuigen. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij en zijn gezin gedurende ruim een maand onderweg waren naar België zodat redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zijn reisweg enigszins zou kunnen toelichten, temeer hij voordien nooit gereisd had zodat kan worden aangenomen dat dergelijke onderneming een diepe indruk moet hebben nagelaten. Minstens kan worden verwacht dat verzoeker zou kunnen verduidelijken via welk land hij de grens met Afghanistan heeft overgestoken.

2.12. Voor zover verzoeker meent dat het door hem neergelegde document van het Ibne Sina hospitaal in Kabul door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet wordt aanvaard omdat het attest werd opgemaakt op 6 maart 2010, toen verzoeker al geruime tijd in België verbleef, terwijl de feiten dateren van 9 augustus 2009, benadrukt de Raad dat uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat geen bezwaar werd gemaakt tegen dit document omwille van de datum van afgifte doch werd gesteld dat dergelijk document het asielrelaas slechts kan staven bij geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is gebleken. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker de brief niet nodig had op het ogenblik dat hij uit het ziekenhuis werd ontslagen, eens in België zijn advocaat echter op de bewijswaarde van deze brief wees, hij dan ook contact opnam met zijn broer die alsnog de brief kon bemachtigen en het dan ook logisch is dat de brief pas werd opgesteld toen hij reeds in België was, is dan ook niet relevant.

2.13. Volledigheidshalve benadrukt de Raad nog dat om als vluchteling te worden erkend de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De Raad stelt vast dat zo al enig geloof zou worden gehecht aan het door verzoeker uiteengezette relaas – quod non – hij niet aantoonde dat de oorzaak van zijn beweerdde problemen met T.K. het gemeenrechtelijke karakter overstijgen, noch maakt hij aannemelijk dat de overheid geen bescherming zou hebben kunnen bieden. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat naar aanleiding van de aanval op zijn persoon en de ontvoering van zijn zoon klacht werd ingediend bij de politie. Uit verzoekers verklaringen blijkt nergens dat de politie omwille van een van hoger genoemde redenen vermeld in de Conventie van Genève niet bereid zou zijn geweest om deze klachten te noteren of een onderzoek in te stellen. Integendeel, verzoeker verklaarde uitdrukkelijk "(...) *De dag dat hij vermist was, ging ik naar de politie met een foto van hem. Na de telefoon van de kidnappers ben nog eens gegaan. Ze beloofden dat ze hen zouden vinden, de kidnappers.*" (administratief dossier, stuk 5, p. 7). Verzoeker voert weliswaar aan dat T.K. banden heeft met de overheid en dat deze criminelen niet naar de gevangenis gaan (administratief dossier, stuk 5, p. 5-6) doch hij brengt geen concrete elementen bij die deze uitspraak kunnen staven. Hij komt niet verder dan de stelling dat uit de bedreigingen die hij uitte bleek dat T.K. banden heeft met de overheid (administratief dossier, stuk 5, p. 6). Zijn beweringen in dit verband zijn echter louter gebaseerd op vermoedens en speculaties van zijnentwege. Daarenboven blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat handlangers van de bekende maffiabaas K., waartoe T.K. volgens verzoeker behoort, niet straffeloos blijven opereren. Het artikel "Kidnaper gangs busted in Kabul, Herat" van 19 februari 2010 beschrijft immers hoe vijf ontvoerders, waarvan een onder

het bevel stond van K., werden gearresteerd. K. zelf zou niet meer in Afghanistan verblijven. Verzoeker betwist deze informatie niet en hij brengt evenmin concrete informatie bij waaruit zou kunnen blijken dat de door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehanteerde informatie niet correct zou zijn. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat hij voor zijn voorgehouden problemen met T.K. geen beroep kon doen op de rechtsbescherming waarin de Afghaanse autoriteiten voorzien.

2.14. In zoverre verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing zomaar zonder enig aangetoond verder en nuttig onderzoek besluit tot de weigering van erkenning van het statuut van vluchteling, om reden van gebrek aan bewijs en 'overtuiging' zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen, zijn aanvraag zomaar werd verworpen om reden dat zijn verhaal weinig overtuigend is en hij geen gegronde vrees zou kunnen aantonen, en nooit tot de weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling zou zijn besloten indien er een zorgvuldig onderzoek was voorafgegaan aan de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken en dat op basis van deze gegevens in alle redelijkheid werd geconcludeerd dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen, hetgeen op uitvoerige wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Verzoeker gaat eraan voorbij dat in het voorgehouden relaas geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan en er geen nuttig onderzoek zou zijn gebeurd kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.15. Artikel 33 (non-refoulement) van het Verdrag van Genève houdt een verbod tot uitzetting in dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. Verzoeker is niet als vluchteling erkend zodat dit artikel niet op hem van toepassing is en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd (R.v.S., 24 mei 2004, nr. 131.649; R.v.S., 28 april 2004, nr. 130.753; R.v.S., 5 maart 2004, nr. 128.896; Beschikking R.v.S., 24 september 2007, 1311).

Voorts benadrukt de Raad dat verzoeker met de loutere verwijzing naar het reisadvies van Ministerie van Buitenlandse Zaken waaruit zou moeten blijken dat er in heel Afghanistan een veiligheidsrisico bestaat en dat enkel gericht is aan Belgen die naar Afghanistan reizen, en naar niet nader gepreciseerde rapporten van internationale mensenrechtenorganisaties, niet aantoont dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen immers in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.16. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikels 2, 3 en 5, eerste lid van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2 a) en b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moet verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst, wat hij in casu niet aantoont. De Raad stelt immers vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op geen andere gronden beroept dan de elementen aangehaald in het kader van zijn asielaanvraag. Aangezien verzoekers feitenrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet baseren op de elementen die aan de basis van dit relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 a) of b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van het document "Subject Related Briefing Afghanistan, Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" van 19 november 2009 concludeerde dat er voor burgers in de

hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit het document blijkt immers dat in de hoofdstad Kabul weliswaar aanvallen worden uitgevoerd door de Taliban maar geen "open combat" wordt gevoerd doch de incidenten in de hoofdstad de vorm aannemen van zelfmoordaanslagen en aanvallen op high profile doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd enerzijds en zelfmoordaanslagen en bembommen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen anderzijds. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Ook is het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend en gelokaliseerd en is de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt. Ook UNHCR vermeldt in het document "*Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection*" van 6 oktober 2008 Kabul niet als zijnde onveilig gebied, behoudens de districten Sarobi, Paghman, Khak-e-Jabar, Musahi en Charasyab.

Op 15 oktober 2010 laat de verwerende partij aan de Raad een update betreffende de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul geworden over de periode november 2009 - augustus 2009 ("*Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul*" van 17 augustus 2010"). Hieruit blijkt dat het geweld in de stad Kabul vanaf 2010 zodanig is afgenomen dat de veiligheidssituatie in de stad rustig kan genoemd worden. De AEG's richten hun energie op andere locaties en beperken zich in de hoofdstad tot occasionele, grote, aandachttrekkende aanslagen. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat er op dit moment in de hoofdstad Kabul voor burgers geen reëel risico bestaat om te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat, in het licht van de recente informatie over verzoekers plaats van herkomst Kabul-stad, verzoeker niet in aanmerking komt voor het statuut van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS